

da der er saa Mange, der skulle afløse, og da der her er saa mange sammenstøbende Omstændigheder, der skulle træde til, for at Forholdet i det Hele kan blive afviklet. Ved enhver Sag eller ethvert nyt Lovgivningsarbejde kan det ikke være Andet, end at almindelige politiske Betragtninger og almindelige Partibetragtninger maa gjøre sig gjældende.

Jeg skal endnu til Slutning med et Par Ord svaare derved. Mit Standpunkt i denne Sag er jo klart. Til min store Forbauselse, kan jeg ikke negte, at jeg i dette Dieblis befunder mig paa den Side, der nærmest maa betegnes som den konservative. Som Thingets Sammensætning er, skal jeg villig indtage min Plads der, naar den anvises mig paa denne Maade. Jeg kan ikke her bruge Ordet konservativ i Modsetning til frisindet, thi jeg har endog med Tilfredsstillelse hørt indbrømme af mine yderlig gaaende Modstandere, at jeg gaar videre i Retning af Frihed end de. Jeg indrømmer imidlertid, at jeg hører til den mere konservative Side i Salen. Men desuagtet tør jeg haabe, at de, der i dette Dieblis ville gaa stærkere fremad, end jeg er tilbøielig til, dog med Velvilje ville modtage et saadant Forslag, der kommer fra mig. Jeg kan ikke se Andet, end at det endogfaa maa være Dem behageligt, at vi, der ikke ville gaa saa stærkt frem som De, dog udtale vor Billighed til at foretage en Reform. Jeg tror altid, at det maa være Dem behageligt, og jeg er overbevist om, at naar De se paa de virkelige Forhold, saavel dem, der ere de faktisk afgjørende ved Sagenes Behandling og endelige Bestemmelse af den lovgivende Magt, som ogsaa Forholdene i Nationen, saa maa De dog indrømme, at De i alt Fald til en vis Grad behøve Medvirkning fra anden Side end den, der mest umiddelbart repræsenteres af Dem selv. Tillige tror jeg ganske vist, at jeg ved at foreslaage dette og andre Forslag til Reformen i Birkeligheden handler i den konservative Interesse, som jeg indrømmer, at jeg i dette Dieblis nærmest repræsenterer. Jeg tror, at ogsaa de, der staa mere til Højre, maa være blevene fortrolige med den Tanke, at, naar det gjælder om at forebygge, at Udviklingen gaar for stærkt frem, saa er det dog til Gjengjæld paa den anden Side ikke uden Bigtighed for de Interesser, vi repræsenterer, at vi selv gjøre Vort til at gjennemføre de Reformen, som vi i Birkeligheden finde hensigtsmæssige og retfærdige. Jeg har det Haab, at jeg fra begge de Sider, der tilsammen danne den lovgivende Magt, og altsaa ogsaa fra den Side, som ikke mindst er repræsenteret her i Salen, maa møde Velvilje ved denne Sags videre Behandling til Fædrelandets Held.

Formanden: Exemplarer af det indbragte Lovforslag ville blive omdelte.

Man gif derpaa til det sidste Nummer paa Dagsordenen, som var:

Indbringelse ved Folkethingmanden for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) af „Forslag til Lov om Kaldelsen til Præsteembeder i Folkekirken.“

Frederiksen: Jeg skal om dette Forslag fatte mig i al Korthed, da det ganske slutter sig til de tidligere i Salen og i Udvalg førte Forhandlinger om samme Materie. Det er ganske simpelt netop efter de Forhandlinger, der tidligere ere førte om denne Gjenstand her i Salen og i det andet Thing, et Forsøg paa, om man dog ikke her skulde kunne komme lidt videre. De Herrer ville erindre, at Sagen jo nærmest standsede paa den Modsetning, at man fra Regjeringens og det andet Things Side forlangte, at Menighedsudvalget, for at dets Indstilling skulde tages til Følge, skulde være enigt, medens man her i Thinget mente, at dette var en altsfor vidtgaende Forbring at stille; Anstuelserne stode her saa principielt og skarpt overfor hinanden, at det, da Sagen endte i forrige Samling, var aabenbart, i det Mindste for mig, og det forekommer mig at maatte have været det for alle dem, der fulgte Sagen med Opmærksomhed, at det ikke var muligt her at faae nogen af Parterne til at staa af paa sine Anstuelser. Jeg har her forsøgt, om man ikke ved at opstille en anden Vej som yderligere Hjælpemiddel skulde kunne tilveiebringe Enighed om en Reform, som vi dog alle ønske gjennemført. Dette er det Væsentlige ved mit Forslag. Alle Enkeltighederne kunne komme under Omtale ved den senere Behandling af Forslaget; de knytte sig til alle de tidligere foregaaende Behandlinger af denne Materie og skulle ikke her berøres. Mit Forslag gaar da væsentlig ud paa, at, naar en saadan Enighed ikke var tilveiebragt, naar altsaa det Tilfælde var indtraadt, hvorom der var saa megen Meningsforskjellighed mellem Landstinget og Regjeringen paa den ene Side og Folkethingets Flertal paa den anden Side, saa skulde man gribe en anden Udvej, saa skulde man gribe til den flegmaade, som i Korthed kan betegnes som den flegvigske Balgmaade, saa skulde et vist Antal — 4 Mand — som præsenteredes, prædike til Balg, og Balg foregaa af hele Menigheden, ikke mere af et Udvalg. Der er jo Mange, der i det Hele vare stemte for principalt at benytte denne Balgmethode, men jeg har dog troet det rigtigst, naar man skulde have Haab om at komme til et Resultat, da at fastholde det, der sidste Gang var foreslaet af Regjeringen, og som dannede Hovedgrundlaget for Forhandlingerne. Nu skulde det vel være den vigtigste Indvending inod her at benytte den saakaldte flegvigske Balgmaade, at Folk, naar de havde Udsigt dertil, da ikke skulde være tilbøielige til — hvad man